HET MUIDERSLOT

De slotvoogd had ter opwekking tot een bezoek het keurig uitgevoerde catalogusje gezonden, en we hadden er wel ooren naar....

Alleen de zomerkou weerhield ons... Maar dan kwam ineens het, bijna niet meer verwachte, mooi weer ons verrassen. En... daar ging-ie, full speed....

Als ik schrijf ,,full speed", is dat meer bij wijze van schrijven, want de Gooische Stoomtram heeft maar een minimum vaart, zelfs in haar beste oogenblikken. Toch... achteraf bezien, schikt het nogal. Den afstand van Amsterdam naar Muiden zal ze in zoowat 'n uur hebben afgelegd.

Vanaf de stopplaats der tram naar het slot is 'n sprongetje, hé, nauwelijks 'n minuut of tien. En eenigszins geïmponeerd door de statigheid van het fraaie machtige gebouw, door de operaachtige gezelligheid van onze hol-klinkende stappen op de brug en van ons schel klinkend gebel, wachtten wij voor het hek. Een portier opende dit, en liet ons op het monumentale met klimop en een fontein gestoffeerde slotplein.

Wij beklommen daarna met onzen gids een trap, en stonden dan ineens te midden van een als waarlijk bewoond aandoend slot. Want dit is het zeer belangwekkende van dit kasteel, dat het ons een indruk geeft, hoe de oude kasteelen bewoond en gemeubeld waren, hoe er huiselijkheid en gezelligheid heerschen kon, zoo goed als in onze kleinere stadshuizen; hoe het dagelijksch leven er, vooral in later eeuwen, niet uitsluitend bestond in 't ononderbroken duelleeren en bakkeleien, het voortdurend ontvoeren van jonkvrouwen, het uithongeren van gevangen vijanden, het minziek luisteren naar tot in den treure voorbijtrekkende troubadours, het ademloos leegdrinken van vaten onbelegen wijn en het dagelijks vermalen van halve runderen met huid en haar. Hier ook niets van het theatrale, hetwelk ons, die deze latere tijden slechts van tooneelvertooningen kennen, er een kenmerk van lijkt. Zeker, de gebaren van die menschen waren wel eens wat breeder, misschien, omdat ze meer vrijen tijd dan wij hadden, ook wel eens wat bestudeerder, hun stemmen zullen door de geweldige ruimten ook wel wat forscher zijn aangezet, en tegen de slijtage hunner keelen zullen ook zij, evenals de tooneelspelers van tegenwoordig, zich hebben toegelegd om de r vóór in den mond uit te spreken.

Allemaal goed en wel, maar ge moet hier eens rondkijken; wat 'n huiselijkheid, wat 'n klinkklaar burgerlijk, deftig ja, maar toch burgerlijk levensgedoe. We spreken natuurlijk in hoofdzaak van de inrichting uit den tijd van den dichter P. C. Hooft, die, zooals bekend, als ,,Drost van Muiden" in de 17e eeuw woonde op dit slot, dat natuurlijk oorspronkelijk van veel ouder datum is.

Geruimen tijd heeft dit slot daar als een ruïne gelegen, zonder kraak of smaak. Maar met de restauratie ervan, voelden ook de liefhebbers dat men nog verder gaan moest. Een slot, hoe goed ook hersteld, waar niets in staat, geeft eigenlijk nog maar een allerarmzaligst beeld van wat zoo'n slot eigenlijk in zijn goeie dagen geweest is; al kon men maar vast van eenige rijke en gulle bezitters wat 17e eeuwsche meubels, tapijten en zoo te leen krijgen, om aan het slot ongeveer het aanzien te geven, dat het in Hooft's tijd moet hebben gehad. Zoo klonken stemmen in 1910, en de ijverige commissie liet zich dit geen twee maal zeggen.

Zij zag kans, binnen eenige jaren op de bovenomschreven wijze een keur van meubels en stoffage binnen het slot te krijgen, en in 1913 werd de ,,tentoonstelling van het Muiderslot" geopend.

Sindsdien vroegen eenige bezitters hun meubelen en kunstvoorwerpen terug, maar de ijverige commissie zag kans, den voorraad weder aan te vullen, en tot de keurige verzameling te maken, die er thans is, en waarvan zij dezer dagen den Catalogus kon doen verschijnen.

Men spreekt van ,,De tentoonstelling van het Muiderslot", — ja, tentoonstelling en slot, beide zijn het in idealen zin — het is een tentoonstelling van meubels en kunstvoorwerpen, zonder dat deze naast en boven mekaar zijn opgestapeld als tot verzending gereed, (wat in vele musea het geval is) een soort van ideaal-tentoonstelling, zoodat elk voorwerp door zijn plaatsing eerst goed als deel van een geheel tot zijn recht komt; — en het is een slot eveneens in den idealen zin; geen bouwval van afgebrokkelde stukken muren, hoopen kalk, looze venstergaten en halve torens zonder daken, waardoor men meer den indruk van een grilligen berg uitgestort puin-afval dan van een slot krijgt; neen, dit slot is een menschenwoning, ouder, weidscher dan de onze, maar een mènschenwoning.

Men moet langs de fraaie gewast-eiken trap in de woonkamer zijn afgedaald om zich een voorstelling te maken van de dierbare genoeglijkheid van zulk een woonhuis.

Men moet in dat statige en toch tegelijk gezellige vertrek zich tusschen de herbergzame armen van zoo'n fraaien leunstoel aan de monumentale tafel hebben gezet, onder de Oudhollandsche koperen kaarsenkroon, met het gelaat naar de ouderwetsche schouwkap, die door een knussen schoorsteenval en een reusachtigen koperen kandelaar op haar beurt weer oubollig is gestoffeerd, men moet in de aardige vensternis een wijle vertoefd hebben, om de bekoring van het naar buiten-kijken uit en in zulk een omgeving te kennen.

Men moet door de trotsche ridderzaal met de fraaie betimmering, de kostelijk gebeeldhouwde kasten, de voornaame schilderstukken, de hechte en toch tevens sierlijke meubels, hebben gedwaald. (Deze ridderzaal is het vertrek, waar de ,,Vriendenkring" vergaderde, die kunstenaarskrans, waarvan Vondel, Hooft, Roemer Visscher en de Tesselschades de voornaamste leden waren.) Men moet de fameuze eetkamer, met de wijde diepe om de groote tafel gerangschikte zetels, hebben doorgekuierd; men moet de allerpleizierigste keuken hebben gezien met haard, braadspit en het bonte en blinkende gerei aan den wand.

Men moet de torenkamer hebben gezien, het studeervertrek van Hooft, met de prettige rustige meubels en de oude boeken op schappen langs den wand, en vooral met het onvergetelijk prachtig uitzicht over de Zuiderzee vanuit het venster.

Over de omwallingen, kleine teedergroene vloeren met donkerder groene bosschage onderbroken, ziet men de zilveren Zuiderzee in al haar pracht vlak aan zijn voeten; naar voren als met stofgoud overpoeierd, overgaand in schakeeringen van vloeiend groen naar nuances van het zuiverst zilver.

Als een wondere onwezenlijkheid in den fijnen damp der verte ligt links 't fort Pampus met zijn vage, grillige omtrekken als een ontzaglijke spook-dreadnought, en nauwelijks waarneembaar doemen ijl-blauwend aan den horizont de torens van Broek en Monnikendam op.

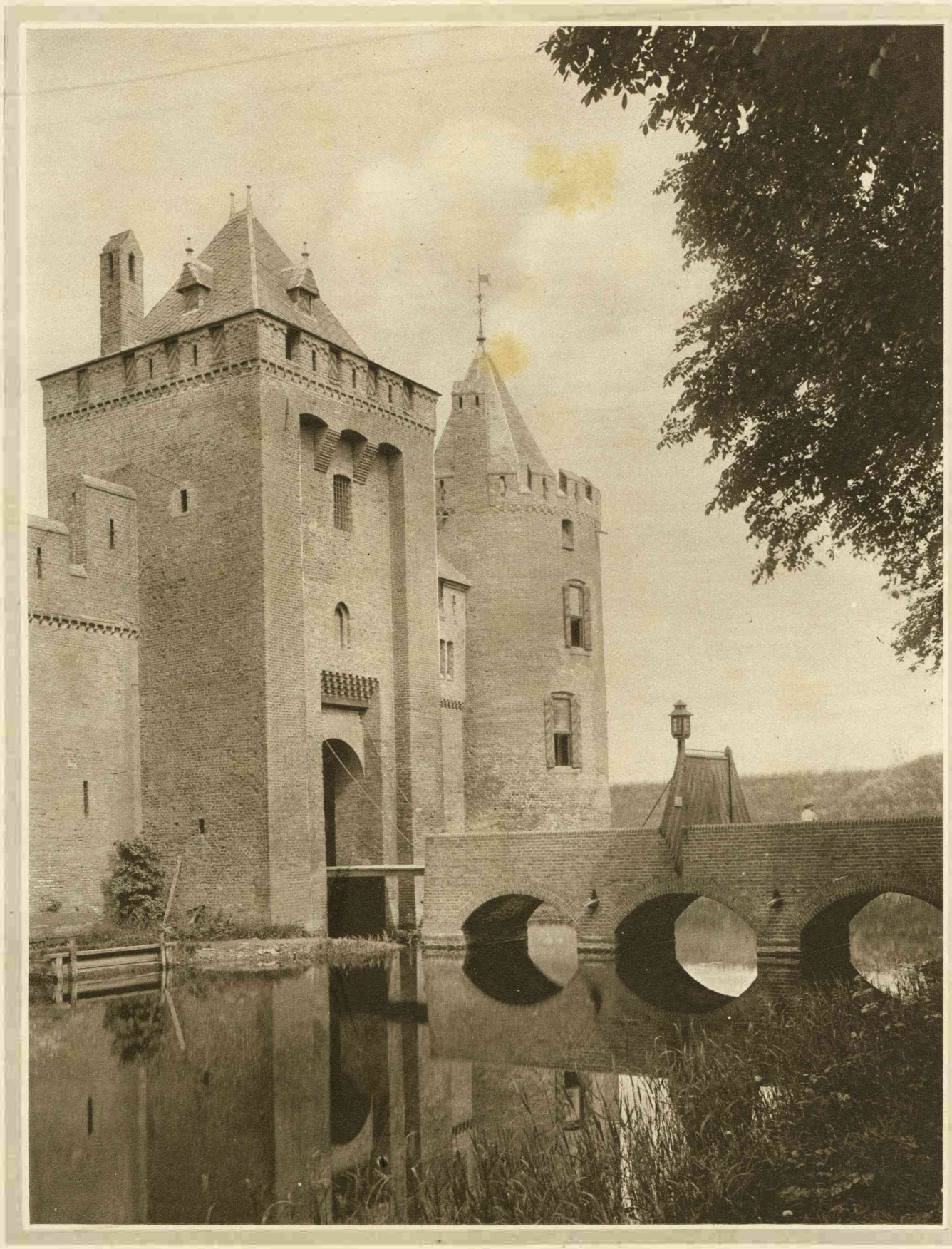
En verder, zoo ver de blik reikt, een wereld van vloeiend zilver, zacht uitgestrekt in den gouden zonneschijn.

Een scheepje hier en daar, een scheepje met een geel of rood of teerbruin zeil, is daarin als een à jour gezette edelsteen....

Zoo is dit Muiderslot, met zijn prachtige vertrekken, zijn gezellig bewoond aandoend intérieur, zijn historische merkwaardigheden, zijn prachtige ligging in een heerlijk landschap, vlak aan de zee, een bezoek over-waard.

Wij kunnen een ieder, die ertoe in de gelegenis, raden om ons uitstapje na te doen.

J. Walker.

Het Muiderslot.

Zie de bij dit artikel behoorende foto's op pag. 8 en 9.

ONZE NIEUWE PREMIE.

Bij dit nummer zullen onze abonné's de *derde* serie plaatjes aantreffen, die bestemd zijn om te worden ingeplakt in het *tweede* deel van onze premie: ,,Gedenkboek van den Oorlog voor de Jeugd".

De talrijke aanvragen voor dit Gedenkboek hebben onze verwachtingen, die wij bij het bepalen der oplaag hadden, zoodanig overtroffen, dat onze voorraad nog maar *zeer beperkt* is. Wie zich dus voor teleurstelling wil behoeden, dient *ten spoedigste* te bestellen, daar wij, met het oog op de stijging der papierprijzen, wellicht van dit deel niet zooals van het *eerste* deel, een herdruk kunnen ondernemen.